

wagner trekt de stekker eruit

Gazet van Antwerpen, 7 jun 08, Frank Heirman

Met de première van Götterdämmerung kwam de Wagner-Ring van de Vlaamse Opera adembenemend tot zijn einde. Terwijl dirigent Ivan Törzs zijn pittige klankkleuren mysterieus liet uitsterven, trok regisseur Ivo Van Hove de stekker uit de moorddadige computerwereld, waarin goden en mensen waren verdwaald.

Het Rijngoud vervangen door een harde schijf, Siegfried zonder speer en helm. Bij aanvang bestonden twijfels of Ivo Van Hove zijn modern regieconcept wel vier opera's lang consequent zou kunnen volhouden, maar al vanaf Das Rheingold bleek dat de Wagneriaanse sagen goed te combineren vielen met een samenleving van dvd, gsm en usb.

In Götterdämmerung is die 21ste-eeuwse setting nauwelijks nog een probleem. Het vierde deel van de Ring verhaalt hoe de romantische liefde van Siegfried en Brünhilde geen stand houdt in de buurt van Gunther en Guttrune, bij wie alles draait rond genot. Op de achterwand knallen reclameclips op plasmaschermen, terwijl vooraan personages in de weer zijn met notebooks en camera's.

Van Hove smokkelt zelfs stukjes actuele geschiedenis het drama binnen. Wanneer Siegfried en Brünhilde hun enige romantische liefdesnacht beleven, kruipen ze in de huid van John Lennon en Yoko Ono. Een grap tussendoor. Pregnanter is het destructieve eindbeeld, dat de regisseur vond bij de verwoestingen van orkaan Katrina in New Orleans. Zoals de overlevenden van de orkaan uit rotzooi een nieuw leven proberen op te bouwen, zo maken de acteurs op scène met plastic, schermen en klavieren schuilhuisjes.

Het orkest is na vier Wagners duidelijk gegroeid en laat de dramatiek ook in de muziek zinderen. Waren Lance Ryan als Siegfried en Jayne Casselman als Brünhilde in de vorige aflevering nog wisselvallig, dan vertolkten ze in Götterdämmerung overtuigend de genotzuchtige puber en de gekrenkte minnares. Maar de trofee ging naar Attila Jun. De Koreaanse bas stuwde op zijn te korte beentjes en met zijn venijnige Dr No-ogen het drama voort. Beklemmend hoe hij het met zijn maten op een zuipen zette en dan met een honkbalknuppel even orde op zaken stelde. En te bedenken dat er gelachen werd met Aziatisch zangtalent op de jongste Elisabethwedstrijd...

De hele equipe, die meer dan twee jaar lang aan deze Wagner-cyclus werkte, kreeg na afloop een verdiende, staande ovatie. Directeur Marc Clémeur, die met deze topproductie afscheid van de Vlaamse opera neemt, had gerust mee op het podium gemogen.